

HARLEQUIN®

035
VEEBRUAR

Romantika

CARA COLTER

*Kümne kohtamisega
jah-sõnani*

Cara Colter
Winning a Groom in 10 Dates
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Cara Colter
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02218811
ISBN 978-9949-25-010-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Eessõna

„Ma näen, et sa oled jäänud ilma oma hipijuustest, habemetüükast ja kõrvarõngast, Sheridan.”

„Jah, söör.” Brand oli olnud salaagent nii kaua, et ka oma nimele reageerida oli juba keeruline.

„Sa ei näe enam tema moodi väljagi,” lausus ülemus heakskiitvalt. „Brian Lancaster on surnud. Me jätsime mulje, nagu oleks tema eralennuk kukkunud Vahemere kohal kahtlastel asjaoludel alla. Mitte keegi nendest vähestest, kes Looey operatsioonil osalenutest veel elus on, ei hakka tundma huvi selle vastu, miks härra Lancaster ei olnud üks kahekümne kolmest inimesest, kes seitsmes erinevas riigis kinni võeti.

Võrratu töö, Sheridan. Keegi meist ei osanud seda ette näha, kui sa internetis meie kuulutusele vastasid. Sa andsid FREESile uue suuna.”

Hävituspataljon FREES oli terrorismivastane üksus, mis koosnes karmidest, erikoolituse saanud ülimalt distsiplineeritud meestest. Brand, kes võeti tööle kohe pärast seda, kui ta oli mereväes tegevteenistusse asunud, oli füüsiliselt võimekas ja kartmatu ning see tegi temast parima vertikaalpääste spetsialisti. Just see ning tema võõrkeelteoskus oligi FREESi pääsemisel määravaks saanud.

Vastamine väljaspoolt Euroopat internetikuulutusele, mis pakkus müügiks ülimalt keelatud relvasid, oli muutnud kõik. Brand leidis end ühel hetkel oma erialast

eemale triivivat, segatuna süngesse maailma, kus ta oli osaliselt politseinik, osaliselt sõdur, osaliselt agent ja osaliselt spioon.

Aga ta oli selle eest lõivu maksnud. Tegelikult eelistas Brand raskeid ülesandeid kergetele – selliseid ülesandeid, kus oli vaja korraga treenitust ja kehalist tugevust. See ei hakanud niivõrd ajudele, nagu eelmised neli aastat olid seda teinud. Üle kõige igatses ta sellise suhtelise lihtsuse järele, mis kaasneb vilumusega milleski niivõrd tehnilises, nagu seda on kõite abil päästmine.

„Vaata, kuigi jääb mulje, nagu Lancaster oleks surnud, tuleb meil sellegipoolest teha natuke puhastustöid. Tegelda asjaosaliste ja lahtiste otsadega. Sa pead mõnda aega hoidma madalat profiili. Väga madalat. Justkui oleksid tõepoolest maamuna pealt minema kadunud. Tead sa mõnda kohta, kus seda teha?”

Brand Sheridan teadis täpselt, kus seda teha. See oli koht, kust keegi ei oskaks iialgi Brian Lancasteri sarnast meest otsida. Puudega ääristatud varjuliste tänavatega paik, kus keegi ei lukustanud kunagi uksti ning kus aknalaudadelt alla voogavad petuuniad lõhnastasid öist õhku. See oli koht, kus reedeõhtune suursündmus oli pesapallimäng Harrisoni pargis.

See oli paik, mis lummas teda kõikide nende asjadega, mis panid ühe mehe meeter maad maapinnast kõrgemal käima, kuid see oli olnud koht, kus tema noorem mina oli iga hinna eest soovinud lahkuda.

Tegelikult kartis ta sinna nüüd tagasi minna. Kuid ta pidi.

„Mul tulebki üks väike puhkus, söör.” Seda oli vähe öeldud. Brand Sheridan oli olnud salaagent neli aastat. Mida aeg edasi, seda keerulisem oli tal olnud oma ülesannete tõttu puhkust võtta.

Ta oli olnud oma töös väga hea ning saavutanud soovitud tulemusi just seetõttu, et oli suutnud end täielikult sellesse maailma sisse elada, mängida oma rolli nii, nagu sõltuks sellest tema elu.

Ja tegelikult oligi sõltunud.

Ülemus vaatas talle viltuse pilguga otsa.

„Mul on vaja *koju* minna.”

Sõna „kodu” tundus talle niisama veider, nagu seda oli hetk varem olnud oma nimele vastamine.

„On seal turvaline?”

„Sa mõtled peidupaika, kohta, kust võiks kõige vähem osata Brian Lancasteri sarnast meest otsida? Sugar Maple Grove on tõepoolest selline paik.”

„Ühe hobuse linn?”

„Ilma hobuseta,” ütles Brand viltuse muigega. „Vermontis, Roheliste Mägede serval. Nii palju kui mina tean on seal ikka veel jäätisebaar ning lapsed käivad koolis jalgratastega. Iga-aastane suursündmus on ringkäik aedades ja roosinäitus.”

Ta jäi hetkeks vait. „Õde on minuga ühendust pidanud. Ta kardab, et isa ei tule hästi mu ema surmaga toime. Ma pean minema veenduma, et temaga on kõik korras.”

Mitte et isale see korda läheks. Üldse mitte.

„Su ema suri, kui sa salaagendina töötasid, jah?”

Ema suur au ja uhkus oli olnud see, et tema aed oli aianäitu-

sel ära märgitud ning et tema roosid olid võitnud aubindu. „Nii see oli.”

„Mul on väga kahju, et me ei saanud sind korraks toimuvast eemale tõmmata, kui see juhtus.”

„Selline oli juba minu töö iseloom.” Ainult need inimesed, kes selle tööga tegelesid, nagu ka tema vastas isutv mees, suutsid seda mõista.

Tema isa, kes oli väikelinnas arst? Mitte eriti.

„Suurepärane töö Chop-Looney operatsiooniga,” ütles ülemus. „Erakordne. Ma andsin su nime tunnustuse saamiseks üles.”

Brand ei öeldud midagi. Ta oli elanud hämaras maailmas, kus kiitust jagati oskuse eest teeselda, petta inimesi, kellega sa sõbrustasid ning kes sind usaldasid. Saada selle eest tunnustust? Tollel hetkel olid mehel nii tehtu kui ka iseenda vastu väga kahetised tunded. Üks nendest tunnetest ei olnud kohe kindlasti mitte uhkus.

Tegelikult ei tahtnud ta Sugar Maple Grove'i tagasi minna. Tema isa oli vihane ning tal oli selleks ka tuline õigus. Õde oli andnud talle ebameeldiva ülesande.

Kuid samal ajal kui Brand Sheridan tundis tagasi minemise eest hirmu, teadis ta, et teda kutsub tagasi midagi sellist, mille eest ta ei saa kauem ära joosta...

„Ma peaksin saama Sugar Maple'is vajalikud asjad korda aetud ühe või kõige rohkem kahe nädalaga.” Brandi häälest kostis küsimus.

„Las olla üks kuu. See annab meile piisavalt aega, et sinu kaitsmiseks asjad paika seada.”

Üks kuu Sugar Maple Grove'is? Ta ei olnud plaaninud sinna nii kauaks jääda. Mida pagana päralt ta seal kuu aega teeb?

Kuid Brand Sheridanani töö ei lubanud tal ülemusele vastu hakata.

„Just nii, söör,” ütles ta ning omaette mõtles, *võib-olla saan ma seal viimaks end välja magada.*

Esimene peatükk

Tähed särasid tumesinises suvetaevas. Eredad sädemed lendlesid ülespoole ning tantsisid hetke koos jaanimardikatega, enne kui igaveseks kadusid. Oli ideaalne õhtu hüvastijätuks.

„Head aega,” lausus Sophie Holtzheim kõva häälega. „Head aega rumalad romantilised unistused ja ettekujutused.”

Tema hääl kostis öö vaikuses nõrga ja üksikuna, see oli sellise naise hääl, kes jättis hüvasti tulevikuga, mida ta endale niivõrd hoolsalt oli planeerinud.

Sophie oli oma vanaldase naabri tagahoovis. Ta kasutas juhust, et mees oli ööseks kodust ära läinud, ning tegi lõkke tema tuleasemele, kuid teda veetles ka selle hiigelsuure aia absoluutne eraldatus ning küps maastik.

Sophie enda maja selles 1930ndatest aatatest pärinevas käsitöölise kvartalis oli kohe siinsamas kõrval ühel Sugar Maple Grove'i tänavanurgal. Hoolimata tihedast kontpuuhekest, mis tema aeda ümbritses, ei soovinud naine, et mõni hilisõhtune koeraga jalutaja märkaks tema põlevat lõket...või valges kleidis naist, kes omaette pomises.

Olgem ausad: kui naine kandis oma pulmakleiti, üksinda, laupäeva südaöösel, tahtis ta kindlasti privaatsust. Ning kasvõi hetkeks eemale sellest väikelinna kuulujutuveskist.

Sophie Holtzheim oli viimase kuue kuu jooksul selle rattaid päris kõvasti ringi ajanud!

Naine hingas sügavalt sisse ja tõmbas käega üle pulmakleidi valge siidi. Ta oli otsekohe armunud sellesse kleiti, millel olid valged peenikesed paelad, tagasihoidlik V-kaelus ning mille allapoole laienev kangas voogas õrnalt maani.

„Mitte iialgi ei kõnni ma selles kleidis altari ette.” Ta lootis, et tema hääl kõlab kindlalt, otsustavalt ja olukorraga leppivalt. Ta lootis, et kui ta lausub need sõnad kõva häälega välja, aitab see teda kuidagi, kuid ei aidanud. Ohates avas Sophie tema kõrval oleva karbi kaane ning vaatas mõtlikult selle sisse.

„Head aega,” sosistas ta.

Karbis oli kõik, mis pulmade ettevalmistamiseks vajalik. Seal leidsid kutsete ja nimekaartide näidised, pruutneitsite kleitide mustrid, ajakirjaväljalõiked lilleseadetest ja lauakaunistustest, ajakirjad unistuste reisisihtkohtadega mesinädalateks.

Sophie sundis end võtma karbist välja pulmakutse näidist, mis oli asju pilgeni täis karbis kõige peal.

„Ära loe seda,” keelas ta ennast. „Lihtsalt viska see tulle.”

Loomulikult ei teinud ta midagi sellist. Hubiseva tule paistel, mille ta oli süüdanud doktor Sheridanani kividega ääristatud lõkkeasemel, tõmbas ta käega üle kutse kroomika pinna. Selle oli ta välja valinud oma pulmadeks.

„Sellel päeva,” luges ta, „saavad kaks üheks. Härra ja proua Harrison Hamilton kutsuvad teid saama osa armuliidu sõlmimise peost, kui nende poeg Gregg seob oma elu preili Sophie Holtzheimiga....”

Lämmatava nuuksega viskas Sophie kutse tulle, vaatas, kuidas selle elevandiluukarva servad muutusid pruuniks ja läksid kaardu, enne kui paber leegina põlema lahvatas.

Gregg ei sidunud oma elu preili Sophie Holtzheimiga. Ta sidus end Antoinette Robertsiga.

Viimased paar kuud oli Sophie hellitanud lootust, et kõik läheb paremaks, et Gregg tuleb mõistusele.

Kuid see lootus oli purunenud möödunud pärastlõunal, kui talle ulatati täiesti uus kutse, mille peal oli Antoinette Roberts'i nimi. *Tema nime asemel.*

See ei olnud pulmakutse, vaid kutse kihluspeole, mis toimus Greggi vanemate uhkes majas Sugar Maple Grove'i eeslinnas.

„Mina olin ka Greggiga kihlatud. Meil ei olnud kunagi kihluspidu.” Sophie tundis end solvatuna, et *uue* kihlatu teelt olid eemaldatud kõik takistused.

See oli viimane piisk karikas, mis pani terve pärastlõuna jooksul kogunenud pisarad vabalt voolama. Tal oli hea meel, et ei olnud end selleks hüvasti-lootused-ja-unistused tseremooniaks jumestanud!

Kuidas võis Claudia Hamilton, Greggi ema, talle niimoodi teha? Sophie oli see, kes pidi Greggiga abielluma. Oli liiga julm kutsuda teda kihluspeole, kus tervele Sugar Maple Grove'ile tutvustatakse naist, kellega Gregg oli Sophie asendanud!

Kuid mehe ema, kes oli enne koos Sophiega uurinud pulmaajakirju, oli oma põhjused väga selgelt teatavaks teinud.

„Me ei taha, et jääks mulje, nagu kohtleksime sind üleolevalt, kallis. Peole tuleb terve linn. Ja ka sina *pead*